

Františkovo slovo

č.192

Papež: Vyznání víry se neomezuje na pouhá slova

Evropští biskupové: Křesťanství, solidarita a dobrovolnictví jsou vnitřně spojené

Ježíš měl obrovskou schopnost soucitu. Nebyl teoretikem

Víra není idea, nýbrž setkání

Pokrytectví je trumfem ďábla

Svatý otec: Svět potřebuje nápor lidskosti

Sloužit Kristu odepisovanému v bratrech

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Vyznání víry se neomezuje na pouhá slova

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se dnes shromáždilo třicet pět tisíc Římanů a poutníků z různých zemí, aby si v pravé poledne vyslechli papežovu promluvu před mariánskou modlitbou. Petrův nástupce ji věnoval dnešnímu evangeliu (Mk8,27-35):

„Bratři a sestry, vyznání víry v Ježíše Krista nemůže zůstat jen u slov, nýbrž jeho pravost je nutné ověřit konkrétním rozhodováním a gesty, životem, jemuž vtiskla ráz Boží láska, velikým životem, naplněným láskou k bližnímu. Ježíš nám říká, že pokud chceme jít za Ním a být jeho učedníky, máme zapřít sami sebe (srov.v.34), tedy vlastní egoistickou pýchu, a brát na sebe svůj kříž. Potom všem poskytuje základní pravidlo – jaké to je? „Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho“ (v.35). V životě si často z mnoha důvodů spleteme cestu a hledáme štěstí pouze ve věcech, anebo lidech, s nimiž zacházíme jako s věcmi. Štěstí však najdeme jedině v lásce, té pravé lásce, která se s námi setkává, překvapuje nás a proměňuje. Láska všechno mění a může změnit také nás! Každého z nás, jak dokládají svědectví světců“.

Po společné modlitbě Anděl Páně udělil Petrův nástupce všem přítomným apoštolské požehnání. V závěru poledního setkání s věřícími se papež zmínil o malém dárku, který si všichni odnesou domů:

„Dnes, dva dny po svátku Povýšení svatého kříže, jsem vám všem na náměstí chtěl věnovat malý kříž. Krucifix je znamením lásky Boha, který v Ježíši za nás vydal život. Vybízím vás, abyste tento dar přijali a odnesli se jej domů, do dětského pokojíčku, anebo prarodičům. Není to ozdobný předmět, nýbrž náboženský symbol, který zve ke kontemplaci a modlitbě. Děkuji řeholnicím, chudým lidem a uprchlíkům, kteří nyní tento malý, ale cenný dárek, budou rozdávat“.

Kovový křížek ve stříbrné barvě byl umístěn v průhledné obálce spolu s doprovodným lístkem, který nese papežovu větu z pobožnosti křížové cesty při brazilských Světových dnech mládeže (Rio de Janeiro, 2013): „V Kristově kříži tkví veškerá Boží láska, jeho nezměrné milosrdenství“. Čtyřicet tisíc křížků rozdělili klienti Apoštolské dobročinné pokladny, tedy bezdomovci, chudí a potřební lidé, spolu s dobrovolníky téže papežské instituce. Za svou službu pak obdrželi lehký oběd. Naposledy se na náměstí svatého Petra rozdával kapesní výtisk evangelia s úvodní papežovou větou: „Radost z evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem“ (Evangelii gaudium,1).

Evropští biskupové: Křesťanství, solidarita a dobrovolnictví jsou vnitřně spojené

Poznaň. Posílení ducha vzájemného porozumění a spolupráce mezi evropským východem a západem, zdůrazňuje závěrečné prohlášení Rady evropských biskupských konferencí. Její čtyřdenní plenární zasedání včera skončilo v polské Poznani. Delegáti evropských episkopátů se zabývali tématem solidarity a voluntariátu, jak vysvětluje předseda Rady, **kardinál Angelo Bagnasco**:

„Zabývali jsme se tímto tématem zejména uvnitř církevní komunity, vzhledem k její funkci učitelky a vychovatelky svědomí a duší. Vyšli jsme z toho, že solidarita je postojem duše a způsobem vnímání světa, věcí a vztahů.“

Delegáti se tentokrát sjeli do Poznaně (13. – 16. září). Tamní arcibiskup **Stanislaw Gądecki**, současný místopředseda CCEE, hostil výroční zasedání Rady ve svém sídelním městě u příležitosti 1055 založení biskupství a 100. výročí nezávislosti Polska. Jak upozornil při tiskové konferenci pojem solidarity má za sebou historický vývoj, v němž sehráli Poláci důležitou roli:

Je třeba upozornit na to, že solidarita byla původně proticírkevním konceptem. V 19. století označovala jakousi všeobecně prospěšnou činnost, která měla být protikladem křesťanské lásky k bližnímu. Teprve to, co se událo s hnutím Solidarita v Polsku, změnilo vizi solidarity jako takové. P. Tischner i papež Jan Pavel II. prosadili jiný pohled na solidaritu a jiné motivace solidarity. To, co bylo považováno za protiklad solidarity, tedy lásku k bližnímu, uvedli do samého jádra solidarity. Konstatovali, že solidarita není možná bez lásky k bližnímu a že tedy tyto koncepty nestojí proti sobě navzájem, ale jdou ruku v ruce, a že je to jediný způsob, jakým lze solidaritu chápat.

Praktický úspěch tohoto vnímání solidarity ukazuje průzkum, který mapoval vztah mezi vírou, angažovaností v církvi a účastí na dobrovolnické službě, potvrzuje dále arcibiskup Stanislaw Gądecki:

Zhruba 100 milionů lidí v Evropě pracuje jako dobrovolníci díky své křesťanské inspiraci. 18-20% mladých lidí se angažuje v křesťanském, náboženském voluntariátu. Daleko více je dobrovolníků mezi mladými lidmi, kteří chodí do kostela. Voluntariát je tedy jistým projevem náboženskosti a víry.

V závěrečném prohlášení Rada evropských biskupských konferencí děkuje autorovi průzkumu, P. Wojciechovi Sadloňovi, a vyjadřuje vděčnost a podporu milionům křesťanů angažovaných ve voluntariátu, protože – čteme v prohlášení – jde o fenomén „schopný dosáhnout s mimořádným charitativním dynamismem k mnoha chudým a marginalizovaným, kteří žijí v našich opulentních společnostech“.

Biskupové dále ujišťují, že se chtějí s větší intenzitou věnovat dnes nezbytné a žádané duchovní formaci. „Jsme hluboce přesvědčeni, že zkušenost víry a charitativní služby musejí být úzce spojeny pro dobro všech a pro celé stvoření,“ dodávají. Tímto způsobem lze totiž dosáhnout také do prostředí novodobých projevů nouze, jako je chybějící úcta k životu, tříštění rodiny, vnucování kultury gender, omezování svobod, včetně náboženské, či problematika migrantů a uprchlíků.

Sankce proti Maďarsku

V době zasedání Rady schválil Evropský parlament sankce namířené proti Maďarsku a omezil práva této země v Evropské unii. Reportér Vatikánského rozhlasu při té příležitosti oslovil předsedu maďarského episkopátu, biskupa Andrása Verese, který reagoval s tím, že Maďarsko je trestáno za to, že hájí svoji zemi a Evropu. Zdůraznil zároveň, že jak maďarská vláda tak i církve udělali velmi mnoho, aby projevili solidaritu uprchlíkům, migrantům a obětem válek na Blízkém východě. Jednali však ve shodě s tím, o co mnohokrát prosili tamní patriarchové a biskupové, totiž aby se pomáhalo těm, kteří zůstali na místě, aby nebyli nuceni k opuštění své vlasti. O tom se ale mluví velmi málo – dodal **biskup András Veres**:

„Musíme říci, že nás rozhodnutí Evropského parlamentu zarmoutilo. Jsme spokojeni s tím, co v poslední době dělala naše vláda, i když ji lze v některých záležitostech kritizovat. Naše vláda chtěla chránit Evropu, svou zemi a zdá se nám, že byla potrestána právě za to. Dějiny se bohužel opakují. Maďarsko velmi mnoho utrpělo ze strany islámu v 17. století. Máme špatné vzpomínky. Církve byla tehdy naprosto zničena. A je třeba říkat, že islamismus opět budí obavy. Vláda vyhrála volby podruhé. Těší se tedy velké podpoře společnosti. Uvidíme, jaké řešení nyní najde,“ řekl předseda Maďarské biskupské konference, biskup András Veres.

Ježíš měl obrovskou schopnost soucitu. Nebyl teoretikem

Vatikán. Papež František kázal při ranní mši v kapli Domu sv. Marty o pastorační autoritě, kterou měl Ježíš díky svojí pokoře, soucitu, mírnosti a laskavosti vůči lidem. „Také my pastýři máme být nablízku lidem, nikoli potentátům a ideologům, kteří kontaminují duši,“ konstatoval Svatý otec.

Komentoval tak dnešní evangelium (Lk 7,11-17), které popisuje, jak Ježíš vzkřísil jediného syna jisté vdovy z města Naim. „Ježíš – řekl Kristův náměstek – měl mezi lidmi autoritu nikoli kvůli nauce, kterou hlásal a která byla skoro stejná jako ta, kterou hlásali jiní, nýbrž proto, že byl »tichý a pokorný srdcem«. Neprovolával, že je Mesiášem nebo Prorokem, a nevytruboval o sobě, že uzdravuje, káže a dělá zázraky. Byl pokorný, jednal a byl nablízku lidem. Učitelé Zákona však poučovali a drželi si od lidí odstup. Neměli o ně zájem, a když, tak jen proto, aby jim ukládali příkázání, kterých vytvořili přes tři stovky. Nebyli jim nablízku.“

„Když v evangeliu Ježíš nebyl s lidmi, byl s Otcem na modlitbě. Většinu svého veřejného života strávil Ježíš s lidmi. Tato blízkost, pokora je to, co Ježíšovi dává autoritu. Dotýkal se lidí, objímal je, hleděl jim do očí a naslouchal lidem. Zblízka. To mu dávalo autoritu.“

Svatý Lukáš v dnešním evangeliu upozorňuje na pohnutí, které se zmocnilo Ježíše, když spatřil jistou vdovu a jejího jediného zesnulého syna v pohřebním průvodu. „Ježíš měl obrovskou schopnost soucitu. Nebyl teoretikem. Lze říci, že přemýšlel srdcem a neodděloval hlavu od srdce,“ řekl dále papež.

„Tento soucit má dva aspekty, které bych rád zdůraznil: mírnost a laskavost. Ježíš říká: »Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem« (Mt 11,29). Tichý srdcem. Mírný. Ježíš byl tichý, neokřikoval lidi a netrestal je. Vždycky byl mírný. Rozlobil se někdy Ježíš? Ano! Když uviděl, že se z domu jeho Otce stala prodejna, kde se nakupuje! Uviděl směnárny, rozlobil se, upletl bič a všechny vyhnal ven. Tuto sílu však měl proto, že miloval Otce a byl pokorný vůči Otcí.“

Jako se Ježíš vlídně přiblížil vdově z Naim, tak jedná i s námi: laskavě a soucitně. Toto je ikona pastýře – pokračoval Petřův nástupce. Tady se my pastýři máme učit, jak být nablízku lidem a nikoli skupinkám ideologů či potentátů, kteří kontaminují duši a neprospívají nám. Pastýř musí mít Ježíšovu moc a autoritu, která plyne z pokory, mírnosti, blízkosti, schopnosti soucitu a laskavosti. A tento pastorační postoj si Ježíš zachovává i tehdy, je-li vystaven pronásledování.

„Když Jej lidé v onen Velký pátek inzultovali a pokřikovali, ať je ukřižován, zůstal zticha, protože měl soucit s těmito lidmi, kteří byli oklamáni mocí peněz a potentáty. Mlčel, modlil se. Když na pastýře dolehnou těžké chvíle ďábelského běsnění a je prostřednictvím mas a potentátů obviňován velkým žalobníkem, snáší utrpení, obětuje život a modlí se. A Ježíš se modlil. Modlitba jej vedla na kříž a učinila statečným, takže i tam uměl být nablízku a uzdravit duši kajícího lotra.“

Přečtěme si dnes znovu tuto pasáž Lukášova evangelia, abychom spatřili, v čem spočívá Ježíšova autorita. „A prosme o milost, ať my všichni – pastýři – máme autoritu, která je milostí Ducha svatého“ – končil papež František dnešní ranní homilii v kapli Domu sv. Marty.

19.9.2018

Víra není idea, nýbrž setkání

Vatikán. Evangelizace, křesťanská angažovanost ve společnosti, služba chudým a ochuzovaným lidem, život ve farnosti, důvěryhodnost církve a její vytěsňování z veřejného prostoru – nad těmito i jinými tématy se papež František zamýšlel při setkání s mladými lidmi z francouzské diecéze Grenoble-Vienne. Tamní mládež na začátku listopadu čeká „Efatha!

Fest", kterého se zúčastní více než tisícovka dospívajících obyvatel alpského kraje Isère. Audience v Apoštolském paláci proběhla už v pondělí 17. září, ovšem Svatý stolec zveřejnil přepis papežova dialogu s mladými hosty až v úterý večer.

Římský biskup odpovídal spontánně a s občasnými francouzskými vsuvkami na různorodé dotazy, které však měly společného jmenovatele – základní otázku dnešního mladého katolíka po tom, jak se orientovat v současném světě. Nevyhýbal se přitom ani choulostivým tématům, o kterých, jak si mladí tazatelé postěžovali, s nimi církev příliš nemluví, kupříkladu o sexualitě. „Sexualita je Boží dar, žádné tabu“, reagoval František.

„Má dvojí účel – milovat se a plodit nový život. Je to vášeň – láska je vášnivá a vede k tomu, abys ses tělem i duší vydal, a to natrvalo“. Ježíš neříká, že se z muže a ženy v manželství stane jediná osoba, totožnost či víra, nýbrž jedno tělo – a v tom spočívá velikost sexuality. Sexualitu je nutné prožívat v této dimenzi celoživotní lásky mezi mužem a ženou“.

Římský biskup připustil, že „naše slabost, či duchovní pád nás přivádějí k užití sexuality vně tohoto krásného rámce, jímž je trvalá láska mezi mužem a ženou“. Ovšem v tomto případě jde o hřích, hlavní hřích, podotkl František a varoval mladé lidi před „zpredmetněním sexuality, která se odděluje od lásky a užívá pro zábavu“.

„Pornografický průmysl je zvrhlá sexualita v porovnání s tím, kam ji postavil Bůh. Obchodování se sexem hodně vynáší, ale sexualita je něco více, proto dobře pečujte o svou pohlavní identitu a sexuální rozměr, abyste je dobře připravily na lásku, která vás bude navždy provázet životem“.

naléhal papež. Rovněžtak je Božím darem řeholní či kněžské povolání, zaznělo v odpovědi na další otázku. Doprovázení kandidáta na kněžství či řeholní život má nicméně probíhat v naprosté normalitě, doporučoval římský biskup:

„Děsí mne seminaristé, kteří všelijak pózuji, protože to není normální. Chceš být kněz? Tak buď napřed pravým mužem, který jde životem vpřed. Chceš být řeholnice? Nejdřív buď zralou ženou! Nikdy nepopírejme lidskost, protože zlo, které může způsobit neurotický kněz, je skutečně strašné! Totéž platí pro neurotické sestry. Za prvé tedy doprovázet v normalnosti“.

Za druhé je nezbytné doprovázet růst ve víře a za třetí posilovat příslušnost ke společenství, vypočítával František:

„Z kněze se nesmí stát starý mládenec, izolovaný od společenství, nýbrž má být otcem. Je třeba vychovávat kněžské kandidáty k otcovství a bratrství. Stejně tak se řeholnice má stávat matkou mnoha lidí a celého společenství. Sestry ovšem mají oproti kněžím výhodu v tom, že jsou obrazem Panny Marie a církve – proto věřím, že jsou důležitější než kněží“. vysvětloval Svatý otec.

V rozhovoru se šestnáctiletým chlapcem, který se svěřil se stížnostmi svých gymnaziálních kamarádů na pedofilii a homosexualitu v církvi, František poskytl recept na to, jak předávat poselství církve. „Blízkost a naslouchání, takzvaný „sluchový apoštolát“. A předtím, než začneme mluvit, vydávat svědectví“, vyzdvihl a opětovně vybídl mladé lidi, aby „žili v neustálém pohybu. Jako Ježíš, který tři roky jenom putoval. Zdálo se, že žije na ulici. Když se nevydáte na cestu, půjdete do penze ve dvaceti letech, a to je špatné“, řekl papež. Křesťané jsou naopak povoláni k tomu, aby si ušpinili ruce pro druhé, angažovali se ve společnosti a pracovali.

„Nepohoršujte se, ale bez toho nelze být křesťanem. Kain a Pilát si myjí ruce, ale křesťan si je špiní, aby druhým prokazoval dobro. Křesťanská angažovanost má nicméně dva ošklivé nepřátele – egoistickou uzavřenost a korupci, zkaženost srdce, která vytěsňuje všechny ideály“.

upozornil papež a zavzpomínal na své vlastní mládí:

„Když jsem byl seminarista a mladý kněz v Latinské Americe, bylo to v době kolem osmašedesátého roku, kdy měla největší cenu gerila a politická činnost. Kněz, který pracoval pro chudé, byl automaticky komunista. Dělo se to v důsledku politické situace, ve které se jevilo, že komunisté jako jediní docházejí za chudými a bojují za spravedlnost. Je to právě naopak – evangelium vyvyšuje chudé a chudobu. Nebudeš-li chudý v duchu, nedojdeš blaženosti, nebudeš dobrý křesťan.“

Není nám povoleno shlížet na chudé z výšky – jediné tehdy, když se k nim skláníme, abychom je pozdvihli, připomínal papež a vyjmenoval mnohé druhy nehmotné nouze – od kulturní omezenosti po různé typy závislosti. V dialogu s francouzskými mladými lidmi došlo také na důvěrná osobní sdělení:

„Šest let jsem dělal faráře a byla to nejkrásnější práce ze všech. Nevím, co jsem ve farnosti udělal jako první, už si to nepamatuji. Myslím ale, že kdyby mne dnes jmenovali farářem, šel bych do farnosti, otevřel dveře kostela, posadil se a přijímal lidi. Druhá věc, která mne těší, je chodit po městě a zdravit lidi. „Jak se jmenuješ? Těší mne...“ Dívat se jim do očí...Řeknu ještě něco, na co jste se neptali. Jaká by byla má první rada novým farníkům? Nešiřte klepy. Farnost, ve které jeden druhého nepomlouvá, je svatá. Jak to udělat? Existuje jeden zcela dostupný a bezplatný lék: kousni se do jazyka!“

Víra není idea, nýbrž setkání, řekl papež František na závěr svým mladým návštěvníkům z francouzské diecéze Grenoble-Vienne. Naše příslušnost k církvi není především přínáležitost k instituci, nýbrž setkání s Ježíšem, kterého máme následovat, když církev rozkvétá i když je v krizi. Dějiny církve totiž nenesou kupředu velcí organizátoři, politické strany, ba ani papež, ale světci, kteří jdou za Ježíšem.

Kázání z Domu sv. Marty

20.9.2018

Pokrytectví je trumfem ďábla

Vatikán. „Ďábel používá pokrytce, ale s kajícím hříšníkem nic nezmuže“ – kázal papež při ranní mši v kapli Domu sv. Marty a prosil Pána „Ježíše, aby svým odpuštěním opatroval církev, která je jako matka svatá, ale plná hříšníků jako jsme my.“

Petrův nástupce komentoval dnešní liturgická čtení. Pasáž prvního listu Korintánům (1 Kor 15,1-11), ve které apoštol Pavel o sobě říká, že není hoden nazývat se apoštolem, neboť pronásledoval církev; a Lukášovo evangelium (Lk 7,36-50), popisující gesto kající hříšnice, která přišla do domu farizeje pomazat drahocenným olejem nohy Ježíšovi a Pán jí odpustil hříchy. Papež mluvil o „třech skupinách lidí“. První skupinu tvoří Ježíš a učedníci, druhou Pavel a zmíněná žena, a třetí farizeové a učitelé Zákona. František nejprve poukázal na projev lásky, kterou prokázala Ježíšovi ona žena, aniž by skrývala, že je hříšnicí; potom na Pavla, který přiznává, že »učí pouze to, co sám přijal, že totiž Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy«.

„Oba s láskou hledali Boha – vysvětloval papež – ale byla to láska jenom napůl. Pavel se totiž zprvu domníval, že láska je zákon, a pro zjevení Ježíše Krista měl srdce zavřené; z horlivosti pro Zákon pronásledoval církev. Žena hledala jen „trochu lásky“, ale Ježíš jí odpouští hříchy a říká jí: »Tvá víra tě spasila.«.

„Této ženě bylo odpuštěno mnoho, protože mnoho milovala. »Jak milovala? Takové [ženy] přece milovat neumějí« - namítali v duchu farizeové. Ježíš však právě o takových řekl, že nás »budou předcházet do nebeského království« (srov. Mt 21,31). To je skandální! Farizeové a tyhlety? Ježíš vnímá i drobný skutek lásky, nepatrné gesto dobré vůle, přijímá ho a rozvíjí. Takové je Ježíšovo milosrdenství. Vždy odpouští, vždycky přijímá.“

Učitelé Zákona – řekl dále papež – se často vyznačují jedním typickým postojem: pohoršují se.

„»Podívejte na ten skandál! Takto nelze žít! Přišli jsme o hodnoty! Všichni mají dnes právo jít do kostela, i rozvedení, všichni. Kam jsme to dospěli?«. – Je to pokrytecké pohoršení. Je to dialog mezi Ježíšovou velkou láskou, která odpouští všechno, a polovičatou láskou Pavla, té ženy a naší láskou, která je neúplná, protože nikdo z nás není kanonizovaným světcem. Řekněme to popravdě. Je to přetvářka, pokrytectví »spravedlivých« a »čistých«, těch, kteří se považují za spasené pro svoje externí zásluhy.“

Ježíš rozpoznává, že takoví lidé jsou pěkní jenom navenek, a nazývá je obílenými hroby, v nichž je skryta všelijaká nečistota a špatnost (srov. Mt 23,27) – pokračoval papež.

„Církev, putující dějinami, je pronásledována pokrytci, kteří jsou v ní i mimo ni. Dábel nic nepořídí s hříšníky, kteří litují, protože se dívají k Bohu a říkají: »Pane, zhřešil jsem, pomoz mi!«. A dábel je bezmocný. S pokrytci je však silný. Je silný a používá je, aby deptal a ničil lidi, společnost a církev. Pokrytectví je trumfem ďábla, protože je lhář. Ukazuje se jako mocný a krásný kníže, ale zezadu je vrahem.“

„Kristus odpouští Pavlovi i oné ženě, třebaže jejich láska nebyla úplná. Pokrytci se však nedovedou setkat s láskou, protože mají zavřené srdce“ - končil papež František svoji ranní homilii v kapli Domu sv. Marty.

20.9.2018

Svatý otec: Svět potřebuje nápor lidskosti

Vatikán. Oceňuji vaši práci a jsem za ni vděčný, řekl dnes papež František zástupcům italské asociace, sdružující oběti pracovních úrazů, která slaví 75 let existence. Nemoc z povolání či invalidita v důsledku pracovního důrazu představuje výjimečné utrpení, dodal, avšak Bůh, který sám trpěl, se ujímá jakékoli nouzové a ponižující situace. Každý člověk je povolán k faktické solidaritě vůči obětem pracovních úrazů a jejich podpoře. Zároveň je nutné pomáhat jejich rodinám, které byly rovněžtak postiženy a potřebují útěchu.

„Nedostatek zdrojů, kterým se vlády oprávněně znepokojují, se zajisté nesmí dotknout tak delikátních odvětví, jako je toto. Škrty mají přihlížet k plýtvání, ovšem nikdy nelze škrtnout solidaritu!“

Kromě podpůrné činnosti je třeba věnovat pozornost opětovnému profesionálnímu a společenskému začlenění obětí pracovních úrazů a dbát na to, aby se solidarita vždy spojovala se subsidiaritou. Sociální nauka církve trvale upozorňuje na vyváženost obou těchto přístupů – solidarita nesmí nikdy chybět, ale nemá vést k pasivitě, nýbrž prostřednictvím subsidiarity aktivně zapojit člověka, který ještě může leccos nabídnout.

„Subsidiární styl tak celému občanskému společenství pomáhá, aby překonávalo klamnou a škodlivou rovnocennost práce a produktivity, která vede k tomu, že se lidé poměřují na základě vyrobených statků či zisku, čímž se redukuje na soukolí v systému, znevažuje se jejich výjimečnost a osobní bohatství. V této chorobné vizi tkví zárodek využívání a zotročování člověka, který se zakořenil do utilitaristického pojetí lidské osoby. (...) Náš svět potřebuje náraz lidskosti, abychom otevřeli oči a všimli si, že před námi nestojí zboží, nýbrž člověk a bratr ve společném lidství.“

Pokračujte proto ve svém ušlechtilém poslání, které vzdoruje lhostejnosti a smutku a posiluje bratrství a radost, řekl papež František italské asociaci obětí pracovních úrazů.

20.9.2018

Sloužit Kristu odepisovanému v bratrech

Vatikán. „Křesťanské církve s obnoveným úsilím vystupují proti jakékoli formě diskriminace“, vyplývá ze závěrečného poselství mezinárodní konference, nazvané „Xenofobie, rasismus a populistický nacionalismus v kontextu globální migrace“. V římském kongresovém centru ji zorganizovaly společně Světová rada církví, Papežská rada pro jednotu křesťanů a Úřad pro službu integrálnímu lidskému rozvoji. Účastníky setkání dnes dopoledne přijal papež František, který odložil připravenou promluvu a oslovil přítomné spatra.

V psaném textu, který dal rozdat svým hostům, papež odsuzuje „šíření nových forem xenofobie a rasismu“, tedy „postojů, které se již zdály překonané“. Bohužel také „politici často podléhají pokušení manipulovat obavami a objektivními obtížemi některých skupin a využívat je k iluzorním příslibům za krátkozrakými volebními účely“. Římský biskup připomenul všem, kteří ekonomicky těží z nelegální a mnohdy až otrocké práce migrantů, „že jednou budou před Bohem skládat účty ze svých činů“. Poté upozornil na zvláštní odpovědnost mediálních pracovníků, kteří mají „sloužit pravdě a svými informacemi podporovat kulturu setkávání a otevřenosti vůči druhým lidem“.

Důležité poslání náleží rovněž náboženským představitelům, kteří mezi svými věřícími mají „šířit etické principy vepsané Bohem do lidského srdce, známé jako přirozený mravní zákon“, a přispívat k budování společností založených na „posvátnosti lidského života, úctě k důstojnosti každého člověka, lásce, solidaritě a bratrství – které zachází mnohem dále, než pouhá snášenlivost“.

„Pro křesťany a ve světle jejich víry nabývá tato mravní odpovědnost mnohem hlubšího významu“, píše dále František: „Společný původ a zvláštní vazba ke Stvořiteli činí ze všech lidí členy jediné rodiny, bratry a sestry, stvořené jako Boží obraz, jak nás učí biblické zjevení. Důstojnost všech lidí, základní jednota lidského rodu a povolání k životu jako bratři se potvrzují a posilují v té míře, v jaké přijímáme radostnou zvěst o tom, že Kristus všechny společně shromáždil a spasil, až do té míry, že podle slov sv. Pavla, „už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši“ (Gal 3,28)“.

Křesťan je povolán k tomu, aby šel proti proudu, aby poznával a přijímal Krista, odepisovaného v bratrech, a sloužil mu, zdůraznil papež František v závěru poselství účastníkům mezinárodní konference o xenofobii, rasismu a populistickém nacionalismu.